

jest již celé obci známa, či zdali H. toliko občas vypije nějakou sklenici piva, jak i jiní těžce pracující dělníci činí. Na tento dotaz odpovědělo však četnictvo svrchu uvedenou velmi stručnou zprávou. Dlužno také uvést, že nezřízeným pijákem byl by se musil státi odsouzený teprve po svém odsouzení. Byl-li již nezřízeným pijákem před odsouzením, pak ve smyslu §u 1 zákona o podmíněném odsouzení výkon trestu neměl býti vůbec odložen a přece-li, jen za omezení podle §u 4 zákona, že nezřízeného pití zanechá a že na dále povede pořádný život. Když šlo o povolení odkladu výkonu trestu, byla četnická stanice v P. krajským soudem v Chebu vyzvána, aby sdělila, dá-li se očekávati, že A. H. povede v budoucnosti i bez výkonu trestu řádný život, jakož i dále jaký život posud vedl. Četnictvo se tehdy o pijáctví odsouzeného nevyslovilo, ale vyjádřilo se proti povolení odkladu z toho důvodu, že »trest má pachatele v budoucnosti od trestného činu zdržeti« a dodala, že odsouzený »dosud nic neprovedl.« Odklad byl tudíž povolen a to bez obmezení co do dosavadního způsobu života. Nebylo-li však prokázáno, že po odložení výkonu trestu oddal se Antonín H. nezřízenému pití, stejný způsob jeho života p ř e d podmíněným odsouzením nemůže mu dodatečně býti na újmu. Názor vrchního zemského soudu, že se odsouzený v době zkušební oddal nevázanému pití, je proto právně mylným. Ježto však zpráva četnictva, jež jest základem zamítavého usnesení, nechává otevřenou otázku, na kterou dobu se ohledně notorického pijáctví odsouzeného poukazuje, a myslí-li se jím vůbec nezřízené pití, a ježto zprávě obce a vysvědčení železáren průvodní význam vrchním zemským soudem přiznán nebyl, nelze zrušovacímu soudu uznati ihned ve věci samé.

Čís. 1965.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Náhradu škody lze podmíněně odsouzenému uložit pouze s dodatkem »podle svých sil« (§ 4 zákona).

Bylo-li uloženo nahradit škodu do určité doby, končící dříve, než uplynula doba zkušební, nelze naříditi výkon trestu z důvodu, že škoda nebyla nahrazena, dříve, dokud zkušební doba neuplynula.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1925, Zm II 84/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudek okresního soudu v Bučovicích ze dne 8. března 1924, pokud jím uznáno bylo na podmíněné odsouzení s tou podmínkou, že odsouzený nahradí Terezii Z-ové způsobenou škodu, porušuje zákon v ustanovení §u 4 zákona ze 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., rozsudek ten se v uvedeném směru zrušuje, dále zrušují se na rozsudku tom spočívající usnesení z 18. října 1924 a z 3. prosince 1924 a zrušený výrok nahraňuje se výrokem, že odsouzenému se dle §u 4 zákona ukládá, by podle svých sil nahradil způsobenou škodu v rozsahu rozsudkem prvé stolice stanoveném.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Bučovicích ze dne 8. března 1924 byl obžalovaný Karel F. uznán vinným přestupkem podvodu podle §u 461 tr. zák. vzhledem na ustanovení §u 9 zákona čís. 471/1921 sb. z. a n., kteréhož se dopustil tím, že v roce 1921 v N. Istivým předstíráním, že zhotoví Terezii Z-ové zimní jupku, vylákal na ní mužský zimník a uvedl ji v omyl, kterým Z-ová na svém majetku utrpěla škodu převyšující 200 Kč. Odsouzen byl za to podle §u 460 tr. zák. za použití §u 266 tr. zák. do vězení na jeden týden a podle §u 369 tr. ř. ku náhradě 500 Kč soukromé účastnici Terezii Z-ové za odcizený zimník. Tímž rozsudkem byl obžalovanému výkon trestu odložen, zkušební doba byla stanovena na jeden rok s podmínkou, »že nahradí Terezii Z-ové způsobenou škodu tím způsobem, že jí buďto nahradí 500 Kč, nebo vrátí zimník a doplatí za upotřebení zimníku 150 Kč«. Rozsudek nabyl právní moci. Na dotaz nalézacího soudu odpověděla poškozená Terezie Z-ová dne 3. října 1924, že obžalovaný Karel F. vrátil jí zimník značně poškozený, 150 Kč jí však nenahradil. Po tomto sdělení poškozené nařídil okresní soud v Bučovicích veřejné jednání ohledně nařízení výkonu trestu, při němž usnesením z 18. října 1924 odsouzenému Karlu F-ovi bylo uloženo, by do jednoho měsíce nahradil soukromé účastnici Terezii Z-ové 150 Kč. Po uplynutí jednoho měsíce sdělila opět poškozená na dotaz okresního soudu, že odsouzený Karel F. dosud škody nenahradil, okresní soud v Bučovicích znovu nařídil veřejné jednání na den 3. prosince 1924, k němuž odsouzený se nedostavil a usnesením okresního soudu v Bučovicích ze dne 3. prosince 1924 bylo nařízeno podle §u 6 čís. 3 zákona čís. 562/19 sb. z. a n., aby trest Karlu F-ovi vězením jednoho týdne podmíněně rozsudkem okresního soudu v Bučovicích ze dne 8. března 1924 uložený byl vykonán. Usnesení to stalo se právoplatným.

Shora uvedený rozsudek nesrovnává se s ustanovením §u 4 zákona ze 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., dle něhož, byla-li podmíněně odsouzenému uložena náhrada škody, možno tak učiniti pouze s dodatkem, aby nahradil škodu p o d l e s v ý c h s i l. Teprve po uplynutí zkušební doby bylo nalézacímu soudu dle §u 6 odstavec třetí zákona a dle §u 12 vládn. nař. čís. 598/19 sb. z. a n. ve znění §u 2 vládn. nař. ze dne 21. listopadu 1923, čís. 223/23 sb. z. a n. zkoumati, odpírá-li odsouzený bez důvodu nahraditi škodu. Ježto dále rozsudkem tím a sice výslovně v důvodech uložena byla obžalovanému povinnost ku náhradě škody ve zkušební lhůtě, která uplyne teprve dnem 8. března 1925, nebylo, i když obžalovaný do 18. října 1924 škody úplně nenahradil, dle znění rozsudku podnětu k tomu, aby nařizováno bylo veřejné jednání a aby obžalovaný byl pohnut k závazku, nahraditi škodu ve lhůtě kratší, než která mu byla uložena rozsudkem. I když pak obžalovaný v této lhůtě dobrovolně škody nenahradil, neměl býti nařízen usnesením ze dne 3. prosince 1924 výkon trestu, ježto dle rozsudku měl obžalovaný možnost vykázati se o náhradě škody až do dne 8. března 1925. Obě usnesení okresního soudu v Bučovicích z 18. října 1924 a z 3. prosince 1924

postrádají tudíž zákonného podkladu. Bylo proto dle §u 292 tr. ř. o zmateční stížnosti generální prokuratury k zachování zákona uznati právem, jak se stalo.

Čís. 1966.

Přečin §u 516 tr. zák. rozšiřováním necudných tištěných obrázků; příslušným soudem jest tu dle článku VI. uv. zák. k tr. ř. soud porotní.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1925, Zm II 93/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem krajského soudu ve Znojmě z 15. listopadu 1924 porušen byl zákon v ustanovení článku VI. A uv. zák. k tr. ř., §u 1 tr. ř. a §u 94 odstavec druhý ústavní listiny, rozsudek ten se zrušuje a krajskému soudu ve Znojmě se ukládá, by dále dle zákona jednal.

Důvody:

Jana E-ová, obchodnice cukrovím v T., byla četnictvem udána, že prodávala necudné obrázky, které sama koupila od obchodníka galantním zbožím Leopolda P-o v B. Státní zastupitelství ve Znojmě podalo na Janu E-ovou po provedeném vyhledávání obžalobu pro přečin dle §u 516 tr. zák., spáchaný rozšiřováním tiskopisu, a navrholo, by hlavní přelíčení se konalo před krajským jako nalézacím soudem prvé stolice ve Znojmě a aby ve smyslu §u 57 tr. ř. za účelem zamezení průtahů trestní záležitost proti Leopoldu P-ovi, vyžadující ještě dalšího šetření, byla vyloučena a dle §u 58 tr. ř. postoupena zemskému trestnímu soudu v Brně, kterémužto návrhu bylo vyhověno usnesením radní komory krajského soudu ve Znojmě ze dne 22. října 1924. O oné obžalobě bylo pak skutečně před krajským soudem ve Znojmě nařízeno hlavní přelíčení a po jeho skončení byla E-ová rozsudkem z 15. listopadu 1924 uznána vinnou ve smyslu obžaloby a byla odsouzena dle §u 516 druhé sazby tr. zák. za použití §§ů 266 a 260 písm. b) tr. zák. do tuhého vězení na 14 dní, zostřeného jedním postem týdně, podmíněně se zkušební dobou jednoho roku. Teprve když rozsudek nabyt již právní moci, byl nezákonný tento postup zjištěn. V tomto případě slušelo totiž dle článku VI. písm. A uvoz. zák. k tr. ř. o obžalobě provésti hlavní přelíčení před soudem porotním, z čehož plyne, že tím, že Jana E-ová souzena byla soudem jiným, než který byl v této trestní věci příslušným, byl zákon porušen ve zmíněném ustanovení, dále v ustanovení §u 1 tr. ř., dle něhož potrestání soudní díti se může jen rozsudkem vyneseným soudcem příslušným, a posléze i v ustanovení §u 94 odstavec druhý ústavní listiny ze dne 29. února 1920, čís. 121 sb. z. a n., dle něhož nikdo nesmí býti odňat svému zákonnému soudci. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti dle §u 33 tr. ř.